

การขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามแนวทาง
การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้รูปแบบ CoCoOut21 Model
THE ENHANCING OF THE INCLUSIVE EDUCATION FOR CHILDREN WITH
SPECIAL NEEDS BASED ON LEARNING IN 21 CENTURY BY USING
COCOOUT21 MODEL

ผู้วิจัย

สมเกต อุทธโยธา¹Somkate Uttayotha¹

somkate.utt@gmail.com

Received: January 29, 2019

Revised: April 4, 2019

Accepted: April 17, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model กลุ่มตัวอย่าง เป็นบุคลากรของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 และเขต 4 บุคลากรของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 บุคลากรของสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต บุคลากรของภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ บุคลากรและผู้ปกครองของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม 5 โรงเรียน โรงเรียนขยายโอกาสการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 และเขต 4 จำนวน 4 โรงเรียน โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 จำนวน 1 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ระยะเวลา ปีการศึกษา 2561 เครื่องมือการวิจัย ประกอบด้วยแบบบันทึกการสัมภาษณ์แบบบันทึกบริบทขององค์กรในชุมชน แบบบันทึกการประชุม การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลเชิงคุณภาพ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการจัดประเภทหรือหมวดหมู่ สังเคราะห์ ค้นหารูปแบบ แปลความหมายและตีความข้อมูลแล้วอธิบาย และบรรยายถึงสิ่งที่ค้นพบ

สรุปผลการวิจัย: ได้ขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model สู่วิทยาลัยแกนนำจัดการเรียนรวม ดังนี้ 1) โรงเรียนขยายโอกาสการศึกษา 2) โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา 3) โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างพื้นที่ใหม่ และ 4) กลุ่มผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนรวม

คำสำคัญ: การขยายผล การจัดการเรียนรวม CoCoOut21 Model การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

¹ รองศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ABSTRACT

Research Objectives of this research was to explore of enhancing education for children with special needs through the use of CoCoOut21 model inclusive. Research participants comprised personnel of Chiang Mai Primary Education Office Area 3, Area 4, personnel of Secondary Education Office Area 34, personnel of Special Education Center, Educational Region 8, personnel of Rajanagarindra Children Development Institute Chiang Mai, Department of Mental Health, personnel of Special Education Department, Faculty of Education, Chiang Mai Rajabhat University, and the staff together with parents of children with special needs from 5 pilot inclusive schools, they are 4 the educational opportunity expansion schools, and 1 secondary school, the sample group was sampling by purposive sampling. Research process in academic year 2018. Research instruments consisted of survey form, in-depth interview record form, meeting record form. Data were analyzed by qualitative data analyzed by classification or category, synthesize, find patterns, and data interpretation. Results indicated that enhancing inclusive education by using CoCoOut21 Model through the pilot inclusive schools will be discussed in detail as follows: 1) the educational opportunity expansion schools. 2) a secondary. 3) The inclusive schools where were under the Chiang Mai Primary Educational Service Areas Office 3, and 4) the parents of special needs children in selected inclusive schools in Chiang Mai.

Keywords: Enhancing, Inclusive Education, CoCoOut21 Model, Learning in 21st Century.

บทนำ

เมื่อปี พ.ศ. 2559 นักวิจัยได้ดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตามแนวทางการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้วิธีการนิเทศแบบพี่เลี้ยงของเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนในจังหวัดเชียงใหม่ (สมเกตู อุทโยธา, 2559) เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เกิดจากเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชน ตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) เนื่องจาก การดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตลอดเวลาที่ผ่านมา มีการจัดในหลายรูปแบบ จนถึงการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามโครงสร้าง SEAT แต่มีปัญหาคือ โรงเรียนแกนนำการเรียนรวมที่จะเป็นผู้นำดำเนินการให้การศึกษาเพียงลำพังฝ่ายเดียว มีการประสานความร่วมมือกับองค์กรในชุมชนที่ให้บริการสนับสนุนการพัฒนาเด็กค่อนข้างน้อย จึงทำให้การ

ดำเนินการไม่บรรลุเป้าหมายตามหลักการของการเรียนรวม ดังนั้น องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษควรประสานความร่วมมือ กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องขององค์กรด้านการศึกษา องค์กรด้านสาธารณสุข องค์กรด้านอาชีพ องค์กรด้านสังคม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรภาคเอกชนให้เกิดเป็นเครือข่ายการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งที่ตามหลักการการเรียนรวมเป็นแนวคิดการผสมผสานบนพื้นฐานความเชื่อในเรื่องของสิทธิมนุษยชนและความแตกต่างระหว่างบุคคล ที่ให้ความสำคัญกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในฐานะเป็นสมาชิกของชุมชน และสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท้องถิ่นที่เด็กอาศัยอยู่ และให้ดำรงชีวิตร่วมกันในสภาพสังคมปกติเป็นการอยู่ร่วมกันด้วยเหตุดังกล่าว นักวิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยการนำบุคลากรขององค์กรเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ บุคลากรสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 เขต 2 และเขต 4

บุคลากรสังกัดศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 จังหวัดเชียงใหม่ บุคลากรสังกัดสถาบันพัฒนาการเด็ก ราชชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ บุคลากร สังกัดภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏเชียงใหม่ ออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนที่ จัดการเรียนรวม จำนวน 6 โรงเรียน ใน 3 เขตพื้นที่การศึกษา ประกอบด้วย โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 ได้แก่ โรงเรียนวัดชะจาว ตำบลฟ้าฮ่าม อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียน วัดท่าเตื่อ ตำบลสันผีเสื้อ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เชียงใหม่ เขต 2 ได้แก่ โรงเรียนวัดแม่แกดน้อย ตำบลป่าไผ่ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนบ้านเจดีย์ แม่ครัว ตำบลแม่แฝกใหม่ อำเภอสันทราย จังหวัด เชียงใหม่ และโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 4 ได้แก่โรงเรียนบ้านดง ตำบล หางดง อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนบ้านกาด (เขมวงษ์ฯ) ตำบลบ้านกาด อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้ 1) ขั้นเตรียมการ (Preparing Phase) เป็นการศึกษา ค้นคว้า ทบทวนแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ ทางด้านการศึกษาพิเศษ ในเรื่องการเรียนรวม การเรียนรู้ใน ศตวรรษที่ 21 การนิเทศแบบพี่เลี้ยง เพื่อศึกษาแนวคิด ที่มี ผลต่อการเรียนรวม 2) ขั้นวางแผนและการออกแบบ (Planning and Design Phase) เป็นการวางแผนร่วมกับ วิทยากรขององค์กรเครือข่ายและศิษษาบริบทขององค์กร เครือข่ายที่สนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษ โดยใช้ข้อมูลที่ได้ในขั้นตอนที่ 1 เป็นฐาน แนวคิดในการศึกษาร่วมกับการสังเกต เพื่อเป็นการ การศึกษาบริบทและสำรวจลักษณะการสนับสนุน ขององค์กรที่เกี่ยวข้อง และออกแบบกิจกรรมที่บุคลากร ของเครือข่ายที่ร่วมเป็นวิทยากรจะนำไปลงพื้นที่ติดตาม โดยการประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกับบุคลากรของโรงเรียน แกนนำจัดการเรียนรวมและการนิเทศติดตามขององค์กร ที่มีหน้าที่กำกับติดตาม 3) ขั้นปฏิบัติการ (Implementation

Phase) เป็นการนำรูปแบบที่ได้ออกแบบร่วมกันนำสู่ การปฏิบัติในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่างเป็นการประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกันระหว่างทีม ผู้เชี่ยวชาญกับบุคลากรของโรงเรียนในลักษณะการประชุม กรณีโรงเรียนศึกษา (School Case Conference) และ 4) ขั้นการประเมินผล (Evaluation Phase) นำผลการ ประเมินผลและวิเคราะห์ข้อมูลตามผลที่ได้จากเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละขั้นตอนของ การดำเนินการวิจัย แล้วสรุปผลที่ได้จากการประเมินเสนอ ต่อผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้บริหารขององค์กรที่เกี่ยวข้อง ทางการจัดการศึกษาพิเศษให้พิจารณาความเหมาะสม ของรูปแบบการจัดการเรียนรวมตามหลักการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่เลี้ยงที่เหมาะสม พร้อมรับฟังข้อเสนอแนะ และปรับปรุงรูปแบบการจัด การเรียนรวมให้เหมาะสมที่สุด

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ได้รูปแบบการจัดการ เรียนรวมในศตวรรษที่ 21 CoCoOut21 Model เป็นรูปแบบ ที่เกิดจากเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนที่ เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ รูปแบบ CoCoOut21 Model ประกอบด้วย 1) Co : Collaboration: การประสาน ความร่วมมือที่เกิดจากการประสานความร่วมมือขององค์กร ในการสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษ ประกอบด้วย (1) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เชียงใหม่ เขต 1, เขต 2, และเขต 4 (2) ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 จังหวัดเชียงใหม่ (3) สถาบันพัฒนาการ เด็กราชชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ และ (4) ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏเชียงใหม่ (5) โรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 โรงเรียน โดยมีผลการประสานความร่วมมือกันระหว่างศูนย์ การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 จังหวัดเชียงใหม่ กับ สถาบันพัฒนาการเด็กราชชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ มีการทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (Memo of Understanding: MOU) ร่วมกันในการใช้ งบประมาณให้บริการของศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 8 แทนเงินในการเข้ารับบริการตรวจคัดกรอง หรือประเมิน

สภาวะทางจิตของเด็กที่มีความต้องการพิเศษจากสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อช่วยลดค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง ยิ่งกว่านี้สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ ยังเปิดคลินิกพิเศษเพื่อตรวจ คัดกรอง หรือประเมินสภาวะทางจิตของเด็กที่มีความต้องการพิเศษช่องทางพิเศษ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่โรงเรียนที่ต้องการประเมินเด็กเป็นหมู่คณะ (ไม่เกิน 10 รายต่อครั้ง) และไม่ต้องรอคิวนานเหมือนในอดีต เป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างในการส่งต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อการรับบริการทางการแพทย์ต่อไป 2) Co: Coaching and Mentoring : การนิเทศแบบพี่เลี้ยงเป็นการใช้วิธีการชี้แนะ (Coaching) ในรูปแบบการประชุมกรณีโรงเรียน (School Case Conference) ซึ่งเป็นรูปแบบการให้การชี้แนะทางและแก้ปัญหาที่ตรงตามความต้องการและบริบทของแต่ละโรงเรียนเป็นรายกรณีโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ขอรับการชี้แนะในประเด็น ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนรวม ปัญหาการจัดการเรียนการสอน ซึ่งที่มหาวิทยาลัยได้ให้การชี้แนะการแก้ปัญหาเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายกรณี (Case Conference) และปัญหาการประสานความร่วมมือกับองค์กรภายนอก จึงทำให้บุคลากรของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของแต่ละโรงเรียน เข้าใจบทบาทและหน้าที่การจัดการเรียนการสอนของตนเอง การส่งต่อนักเรียน และสามารถประสานความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จนทำในโรงเรียนเกิดเป็นชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาการ (Professional Learning Community: PLC) และชุมชนการปฏิบัติ (Community of Practice: CoP) 3) Out: Outreach Program: การออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียน (School Outreach Program) ของเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งโดยทั่วไปองค์กรเหล่านี้มักจะตั้งรับอยู่ภายในองค์กรมากกว่าการออกให้บริการในชุมชน ผลการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนทำให้

พบว่า ที่มหาวิทยาลัยได้ทราบความต้องการที่แท้จริงของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วจึงมีการนำองค์ความรู้จากภายในออกสู่ภายนอก นำความเชี่ยวชาญและความชำนาญการของบุคลากรส่งผ่านไปสู่วิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีการจัดเวทีเสวนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการศึกษาพิเศษระหว่างบุคลากรขององค์กรให้บริการกับบุคลากรโรงเรียน เป็นการเปิดเวทีให้บุคลากรของโรงเรียนได้เล่าประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน แล้วให้บุคลากรขององค์กรให้คำปรึกษาแนะนำตามความต้องการ ซึ่งก่อให้เกิดการนำปัญหาด้านการศึกษาพิเศษกลับมาคิดค้น ศึกษา ปรับปรุง นำไปสู่การปรับปรุง แก้ไขพัฒนาการให้บริการของแต่ละองค์กรให้ดีขึ้น นอกจากนี้องค์กรด้านการศึกษา ทั้งองค์กรบังคับบัญชา และองค์กรสนับสนุนได้เกิดการศึกษางานร่วมกัน และได้ศึกษาลักษณะการทำงานที่สามารถปรับใช้ในเขตความรับผิดชอบขององค์กร เป็นการดำเนินงานที่ตอบสนอง ตรงต่อความต้องการของโรงเรียน ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับการแก้ไขปัญหามาของโรงเรียน เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้แก่โรงเรียน และค้นหาข้อมูลเชิงปัญหาด้านวิชาการด้านการศึกษาพิเศษ และการพัฒนาเชิงวิชาการด้านการศึกษาพิเศษ แก่องค์กรที่ร่วมออกหน่วยบริการเคลื่อนที่ ซึ่งหลายองค์กรได้เห็นและประจักษ์ในรูปแบบการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียน จึงมีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์และพันธกิจขององค์กร เช่น บุคลากรของภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้แนวคิดว่าการดำเนินการให้บริการวิชาการแก่ชุมชนของภาควิชาในอนาคต ต้องมีการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนให้มากขึ้น เนื่องจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยเพื่อชุมชน และ 4) 21 : Learning in 21st Century : การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 พบว่าโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสามารถดำเนินการจัดการเรียนรวมได้ตามเทคนิคการนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาการ (PLC) และการนิเทศติดตามขององค์กรที่มีหน้าที่กำกับติดตาม ที่เป็นการชี้แนะที่เป็นรูปแบบการประชุมกรณีโรงเรียน (School Case Conference) ซึ่ง

เป็นรูปแบบการให้การชี้แนะทางและแก้ปัญหาที่ตรงตามความต้องการของแต่ละโรงเรียนเป็นรายกรณีโรงเรียน

แต่เนื่องจาก การจัดการเรียนรวมตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ที่นักวิจัยได้ทำการศึกษาเป็นเพียงการศึกษาหารูปแบบการจัดการเรียนรวมที่เหมาะสมที่จะใช้ในโรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ได้จากผลการสัมภาษณ์ การประชุมกลุ่มย่อย และการประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมโครงการ นอกจากนี้ บุคลากรจากองค์กรที่เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ได้แนวทางในการปรับปรุง พัฒนารูปแบบใหม่ในการให้บริการการสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ คือ การประสานความร่วมมือกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง และการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียน จากข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย พบว่าควรมีการต่อยอดความรู้การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามแนวทางการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้วิธีการนิเทศแบบพี่เลี้ยงของเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนให้ครอบคลุมทุกเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ หรือในภาคเหนือตอนบน เป็นการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยสู่ผู้ใช้ รวมถึงการสื่อสารกับสังคม เพื่อปกป้ององค์ความรู้จากงานวิจัยและการเผยแพร่ผลงานที่ถูกนำไปใช้ในรูปแบบที่เหมาะสมที่มีการดำเนินงานของโครงการครอบคลุมตั้งแต่การสังเคราะห์ คัดกรอง ผลงานวิจัย การวิเคราะห์ ประเมินความเป็นไปได้ในโรงเรียนแกนนำเรียนรวมในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ให้มีความเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ให้สามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงสภาพการณ์ บริบท และให้สอดคล้องกับปัญหาที่แท้จริงของโรงเรียน

ดังนั้น นักวิจัยจึงต้องการพัฒนางานวิจัยต่อยอด (Translational Research) ความรู้การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เกิดจากการร่วมมือกันช่วยเหลือ ตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่เลี้ยงตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ที่นักวิจัยได้ทำการศึกษา เพื่อเป็นการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์

ผลงานวิจัยสู่ผู้ใช้ รวมถึงการสื่อสารกับสังคม และการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่ถูกนำไปใช้ในรูปแบบที่เหมาะสมที่มีการดำเนินงานของโครงการตั้งแต่การสังเคราะห์ คัดกรอง ผลงานวิจัย การวิเคราะห์ ประเมินความเป็นไปได้ ในโรงเรียนแกนนำเรียนรวมในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ให้มีความเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ให้สามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงสภาพการณ์ บริบท และให้สอดคล้องกับปัญหาที่แท้จริงของโรงเรียนไปสู่โรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อให้การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประสบผลตามหลักการจัดการเรียนรวมต่อไป

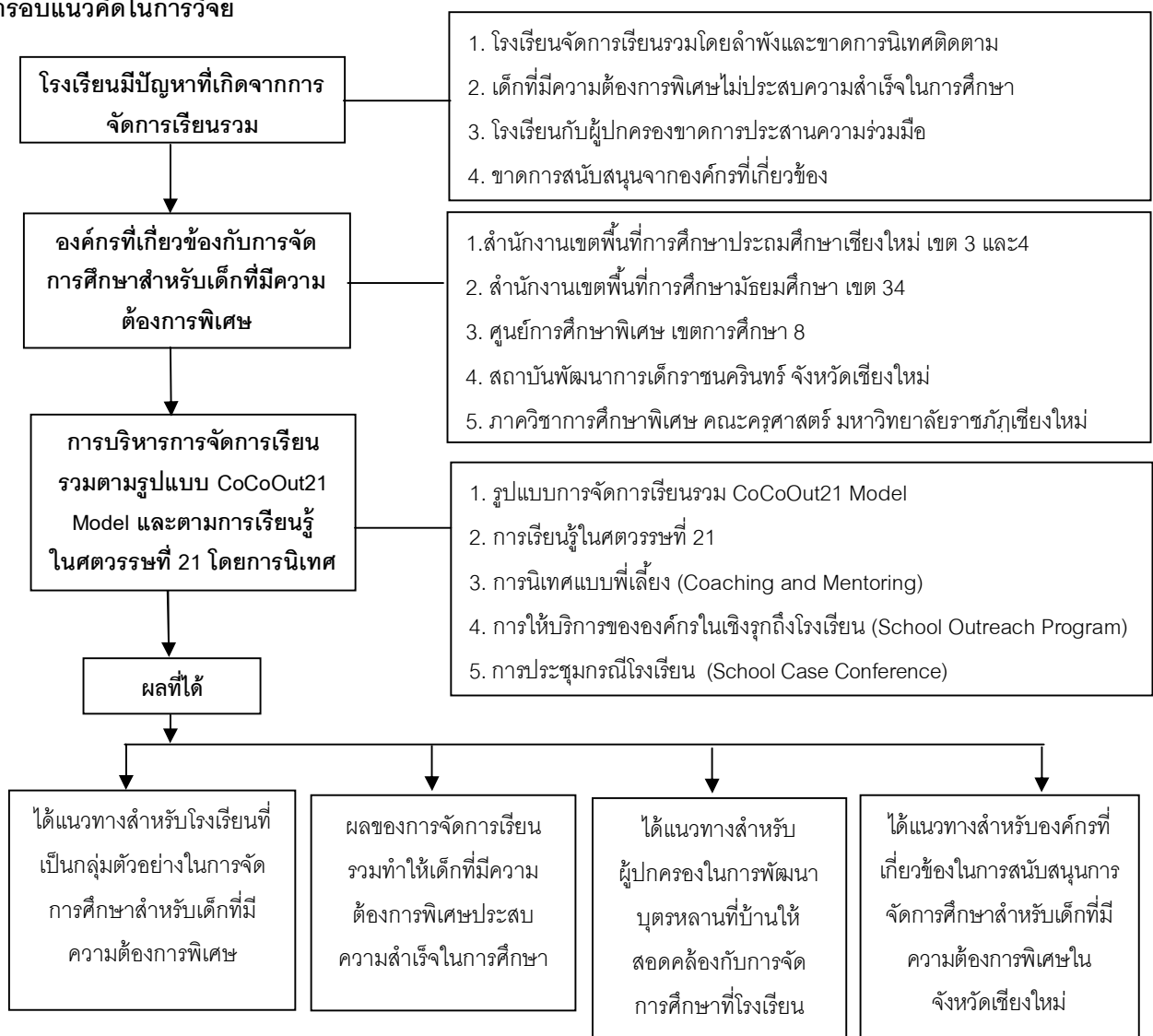
กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนางานวิจัยต่อยอด (Translational Research) องค์ความรู้การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษจากการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตามแนวทางการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้วิธีการนิเทศแบบพี่เลี้ยงของเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนในจังหวัดเชียงใหม่ รูปแบบ CoCoOut21 Model ที่ประกอบด้วย Co : Collaboration : การประสานความร่วมมือที่เกิดจากการประสานความร่วมมือขององค์กรในการสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ Co : Coaching and Mentoring : การนิเทศแบบพี่เลี้ยงเป็นการใช้วิธีการชี้แนะ (Coaching) ในรูปแบบการประชุมกรณีโรงเรียน (School Case Conference) เป็นรูปแบบการให้การชี้แนะแนวทางและแก้ปัญหาที่ตรงตามความต้องการและบริบทของแต่ละโรงเรียนเป็นรายกรณีโรงเรียน Out : Outreach Program : การออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียน (School Outreach Program) ของเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งเป็นการบริหารจัดการเชิงรุกมากกว่าการตั้งรับอยู่ในองค์กร และ 21 : Learning in 21st Century : การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ตามเทคนิคการนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาการ (PLC) ให้สามารถแก้ไขปัญหา

ได้ตรงสภาพการณ์ บริบท และให้สอดคล้องกับปัญหาที่แท้จริงของโรงเรียนโดยนำเอาทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมได้ ส่วนเสีย (Stakeholder) อันได้แก่ โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 และเขต 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ บุคลากรและผู้ปกครองเด็กที่มีความ

ต้องการพิเศษที่เรียนรวมในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมเข้ามามีส่วนร่วมกันพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวมที่ใช้โครงสร้าง SEAT ในการกำหนดปัญหาที่เกิดจากการจัดการเรียนรวม แล้วคิดค้นหาแนวทางในการแก้ปัญหาทางการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในลักษณะเครือข่าย ความร่วมมือกัน จากนั้นจึงนำแนวทางหรือวิธีการแก้ไขปัญหานั้นที่ได้ตกลงร่วมกัน กำหนดขึ้น แล้วนำไปปฏิบัติ ติดตามประเมินผลและสะท้อนผลที่ได้ตามขั้นตอน การวิจัยและพัฒนา (R & D)

กรอบแนวคิดในการวิจัย



วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ในโรงเรียนขยายโอกาสการศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 และ เขต 4 โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา 34 และกลุ่มผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นบุคลากรขององค์กรเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ บุคลากรในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ บุคลากรของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 บุคลากรของสถาบันพัฒนาการเด็กเยาวชนนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ บุคลากรของภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ บุคลากรทางการศึกษา ในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม และผู้ปกครองเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนรวมในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมในจังหวัดเชียงใหม่

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นบุคลากรขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ เป็นบุคลากรของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 และเขต 4 บุคลากรสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 สถาบันพัฒนาการเด็กเยาวชนนครินทร์ กรมสุขภาพจิต ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ บุคลากรของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม 5 โรงเรียน และผู้ปกครองเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนรวมในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม 5 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจาก จังหวัดเชียงใหม่

มีองค์กรที่ให้บริการให้การสนับสนุนและพัฒนากิจการการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษครบทุกด้าน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรในองค์กรที่สนับสนุนและจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นบุคลากรและผู้ปกครองในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งได้มาจากการศึกษาถึงบริบท และบทบาทหน้าที่ของบุคลากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ ในการสนับสนุนและจัดการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ บุคลากรทางการศึกษาและผู้ปกครองในโรงเรียนแกนนำเรียนรวมได้มาจากการหาข้อมูลจากองค์กรต้นสังกัด และการลงพื้นที่สำรวจสภาพแวดล้อมตามข้อเสนอแนะขององค์กรต้นสังกัด พบว่าสภาพโรงเรียนมีความพร้อมที่นักวิจัยจะลงไปทำการศึกษาวิจัย เนื่องจากโรงเรียนมีนโยบาย วิสัยทัศน์ และพันธกิจในการจัดการเรียนรวมอย่างชัดเจน รวมทั้งบุคลากรภายในโรงเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model

ตัวแปรตาม ผลของการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ส่งผลให้

1. ได้แนวทางสำหรับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
2. ผลของการจัดการเรียนรวมทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษประสบความสำเร็จในการศึกษา
3. ได้แนวทางสำหรับผู้ปกครองในการพัฒนาบุตรหลานที่บ้านให้สอดคล้องกับการจัดการศึกษาที่โรงเรียน
4. ได้แนวทางสำหรับองค์กรที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดเชียงใหม่

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ นักวิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยตามกระบวนการดำเนินวิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 ขั้นเตรียมการ (Preparing Phase)

นักวิจัยทำการศึกษา ค้นคว้า ทบทวนแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่อง การหาประสิทธิภาพรูปแบบการเรียนรู้รวม (Inclusive Education) รูปแบบ CoCoOut21 Model สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ตามรูปแบบ CoCoOut21 Model และเตรียมทีมผู้เชี่ยวชาญจากองค์กร เครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนในจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อร่วมในการวิจัยครั้งนี้

ระยะที่ 2 ขั้นวางแผนและการออกแบบ (Planning and Design Phase) เป็นการวางแผนร่วมกับวิทยากร ขององค์กรเครือข่าย เพื่อเป็นการศึกษาลักษณะการ สนับสนุนขององค์กรที่เกี่ยวข้อง และออกแบบกิจกรรมที่ บุคลากรของเครือข่ายที่ร่วมเป็นวิทยากรจะนำไปลงพื้นที่ ในโรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการ พิเศษ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นศึกษาบริบทของโรงเรียนแกนนำจัดการ เรียนรวมของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้บริการในการ จัดการเรียนรู้รวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้การสนทนากลุ่ม การสำรวจสภาพแวดล้อม ตามแนวคำถามที่กำหนดไว้ เพื่อทราบข้อมูลพื้นฐาน วิเคราะห์สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนแต่ละโรงเรียน ในการให้บริการในการจัดการเรียนรู้รวม นักวิจัยเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสำรวจโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรู้รวมที่เป็น กลุ่มตัวอย่าง

2. การประชุมบุคลากรขององค์กรเครือข่ายที่ ร่วมเป็นวิทยากรและบุคลากรของโรงเรียนแกนนำจัดการ เรียนรวมที่เข้าร่วมโครงการวิจัย เพื่อชี้แจงความเป็นมา ของโครงการ นำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้รวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model บทบาทหน้าที่ของแต่ละบุคคล การเตรียมตัวใน การเป็นวิทยากร การประสานความร่วมมือในการทำงาน ร่วมกัน การกำหนดลงพื้นที่โรงเรียนแกนนำจัดการเรียน รวมเพื่อการนิเทศแบบพี่เลี้ยง และการออกแบบเนื้อหา องค์ความรู้ในการนิเทศแบบพี่เลี้ยงสำหรับบุคลากรของ

โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรู้รวม ตามหลักทฤษฎีการ จัดการเรียนรู้รวม และตามหลักการการเรียนรู้ในศตวรรษ ที่ 21 ตามหลักการการนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) และตามรูปแบบ CoCoOut21 Model และ กำหนดลงพื้นที่โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรู้รวม นักวิจัย เก็บข้อมูลโดยใช้แบบบันทึกการประชุม

ระยะที่ 3 ขั้นปฏิบัติการ (Implementation Phase) ในขั้นนี้เป็นการนำรูปแบบที่ได้ออกแบบร่วมกัน ใน ระยะที่ 2 นำสู่การปฏิบัติในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียน รวมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 โรงเรียน โดยมีขั้นตอน การนำรูปแบบลงสู่การปฏิบัติ ดังนี้

1. นำแผนปฏิบัติการที่ได้จากการออกแบบใน ขั้นตอนที่ 3 เพื่อการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้รวม สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตามหลักการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21 ตามรูปแบบ CoCoOut21 Model และ กำหนดการลงพื้นที่เพื่อนิเทศติดตาม จำนวน 2 ครั้ง และ ผลการลงพื้นที่ติดตามของวิทยากรในการนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) เป็นการประชุมร่วมกัน ระหว่างทีมผู้เชี่ยวชาญกับบุคลากรของโรงเรียน และ ผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในลักษณะการ ประชุมกรณีโรงเรียนศึกษา (School Case Conference)

2. การประชุมกลุ่มย่อย และการประชุมกลุ่ม รวมสำหรับบุคลากรขององค์กรเครือข่ายที่ร่วมเป็น วิทยากร และบุคลากรของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียน รวม เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feed Back) เกี่ยวกับผล การดำเนินการ และการประเมินรูปแบบการจัดการเรียน รวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model นักวิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบบันทึก การประชุม

3. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) สำหรับบุคลากรขององค์กรเครือข่ายที่ร่วมเป็นวิทยากร บุคลากรของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรู้รวม และผู้ปกครอง ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ นักวิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้ แบบบันทึกการสัมภาษณ์

ระยะที่ 4 ขั้นการประเมินผล (Evaluation Phase) นักวิจัยนำผลการประเมินและวิเคราะห์ข้อมูลตามผลที่ได้จากเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละขั้นตอนของการดำเนินการวิจัย แล้วสรุปผลที่ได้จากการประเมินเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้บริหารขององค์กรที่เกี่ยวข้องทางการจัดการศึกษาพิเศษให้พิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรวมตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ตามรูปแบบ CoCoOut21 Model โดยใช้กรณีศึกษาแบบที่เลี้ยงที่เหมาะสม พร้อมรับฟังข้อเสนอแนะ และปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรวมที่เหมาะสมกับบริบทของแต่ละโรงเรียน

นักวิจัยลงพื้นที่และเป็นผู้ประสานงานในการดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอนการวิจัยทุกขั้นตอน และเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ตามเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกการสัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิ แบบบันทึกการศึกษาบริบทขององค์กรในชุมชน แบบบันทึกการประชุมชี้แจงโครงการวิจัย แบบบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการ แบบประเมินความพึงพอใจต่อการดำเนินการวิจัย แบบบันทึกการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) และแบบบันทึกการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบบันทึกการศึกษาบริบทขององค์กรในชุมชนที่ให้บริการและสนับสนุนการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
2. แบบบันทึกการประชุมชี้แจงโครงการวิจัย
3. แบบบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการ
4. แบบบันทึกการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)
5. แบบบันทึกการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกการประชุม การสัมภาษณ์ และการออกนิเทศติดตามของวิทยากรมาจัดระบบข้อมูล โดยการจัดประเภทหรือหมวดหมู่ สังเคราะห์ ค้นหารูปแบบ แปลความหมายและตีความข้อมูลที่ได้รับรวบรวมจากการศึกษาของบุคลากรขององค์กรเครือข่ายที่ร่วมเป็นวิทยากรบุคลากรของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมและผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2. อธิบายและบรรยายถึงสิ่งที่ค้นพบ เพื่อให้เข้าใจความหมายในสิ่งที่ได้เรียนรู้และปรากฏการณ์ที่ศึกษาจากข้อมูลจากการสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์เชิงลึก และข้อมูลการตกลงร่วมกันจากการประชุม

ผลการวิจัย

ผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 4 กลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วยโรงเรียนขยายโอกาสการศึกษาโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างใหม่ และกลุ่มผู้ปกครองเด็กที่มีความต้องการพิเศษผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model สูโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่เป็นโรงเรียนขยายโอกาสการศึกษา จำนวน 4 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบ้านปากเหมือง ตำบลขัวมุง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนเวฬุวัน (สารภีชนานุกูล) ตำบลยางเนิ้ง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนบ้านเชียงดาว ตำบลเชียงดาว อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนมิตรมวลชน ตำบลปงโค้ง อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า บุคลากรของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้สะท้อนว่า การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model สามารถช่วยเหลือครูในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ตรงเป้าหมายตั้งแต่การคัดกรอง การส่งต่อ การวางแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) การจัดทำแผนการเรียนรู้เฉพาะบุคคล (IIP) เทคนิคการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การเสริมแรง การจัดการ

พฤติกรรม สื่อการสอน การวัดและประเมินผล และที่สำคัญคือการประสานความร่วมมือกับผู้ปกครอง ซึ่งหากหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดการศึกษา หรือสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถร่วมกันจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในรูปแบบนี้ได้จริง จะช่วยให้การศึกษาพิเศษในประเทศไทยได้รับการพัฒนาและมีความก้าวหน้ามาก

2. ผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model สู่วิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 1 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนสันทรายวิทยาคม พบว่า มีการประสานความร่วมมือกันด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษค่อนข้างน้อย โดยการดูแลเด็กกลุ่มนี้จะมอบหมายให้แก่ครูพี่เลี้ยงเด็กพิการ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ได้รับมาจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 การประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษซึ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างอำเภอ และบางส่วนอยู่ต่างจังหวัดจึงทำให้มีการสื่อสารกันค่อนข้างน้อย และการสื่อสารส่วนใหญ่จะต้องผ่านการประสานงานของโรงเรียนศรีสังขาลย์เชียงใหม่ ดังนั้น เมื่อเกิดเหตุการณ์หรือปัญหาขึ้นกับเด็ก จึงมีการแก้ไขปัญหาที่ล่าช้ามาก การประสานความร่วมมือกับองค์กรอื่น ได้แก่ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 โดยทางโรงเรียนต้องการให้ศูนย์การศึกษาพิเศษเข้ามาช่วยเหลือในการจัดการเรียนการสอนเด็กพิเศษที่เรียนรวมในโรงเรียน ซึ่งครูได้สะท้อนมุมมองว่าเป็นภาระแก่ครูความเห็นต่อการให้ข้อเสนอแนะของวิทยากรว่า วิทยากรเป็นผู้มีความรู้และมีประสบการณ์ตรงด้านเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ข้อเสนอแนะบางเรื่องเป็นเรื่องใหม่ที่ครูยังไม่ทราบมาก่อน นอกจากนี้ ทีมวิทยากรยังสามารถให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้ปกครองได้เป็นอย่างดี เนื่องจากผู้ปกครองมีความเชื่อถือว่าทีมวิทยากรมากกว่าครูความเห็นต่อการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนว่า การออกบริการถึงโรงเรียนทำให้สะดวกในการจัดบุคลากรเข้าร่วมได้จำนวนมาก แต่

หากส่งบุคลากรออกไปอบรมภายนอกจะทำให้บุคลากรได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคลากรของโรงเรียนอื่น ความเห็นต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ว่า ครูได้เรียนรู้เรื่องการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามกฎหมายที่บัญญัติไว้ และการประสานความร่วมมือกันของครูในโรงเรียน โรงเรียนกับผู้ปกครอง และโรงเรียนกับหน่วยงานภายนอกเพื่อสนับสนุนให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษประสบความสำเร็จในการศึกษา

3. ผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model สู่วิทยาลัยสงขลานครินทร์สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 ได้แก่ โรงเรียนบ้านเชียงดาว ตำบลเชียงดาว อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนมิตรมวลชน ตำบลปิงโค้ง อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ขยายผลการจัดการเรียนรวมใหม่ในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ที่ประชาชนส่วนใหญ่เป็นชนเผ่าและมีบ้านเป็นหลักแหล่ง มีการประกอบอาชีพที่มั่นคงในพื้นที่และส่วนใหญ่เป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนในชุมชนนั้น บุคลากรของโรงเรียนและผู้ปกครองของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้สะท้อนมุมมองที่มีต่อการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ว่าโรงเรียนได้จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในรูปแบบการจัดการเรียนรวมเต็มรูปแบบทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา การที่โรงเรียนสามารถจัดการศึกษาได้ผลเช่นนี้ เนื่องจากโรงเรียนมีการประสานความร่วมมือกับผู้ที่เกี่ยวข้องในทุกระดับ ได้แก่ การประสานความร่วมมือของบุคลากรในโรงเรียน การประสานความร่วมมือกับผู้ปกครอง และการประสานความร่วมมือกับองค์กรในชุมชน การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model เป็นการช่วยเหลือสนับสนุนโรงเรียนได้ตรงตามปัญหาที่เกิดขึ้นจริง และรูปแบบ CoCoOut21 Model ทำให้ครูคลายกังวล เพราะทีมผู้เชี่ยวชาญมาช่วยแก้ไขปัญหาของครูได้จริง ๆ ตามบริบทสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนแต่ละแห่ง รวมถึงการให้องค์ความรู้ด้านการศึกษาพิเศษอย่างครอบคลุม

ทุกด้าน ทั้งด้านการบริหาร การจัดการเรียนการสอน และ ผู้ปกครองสามารถนำองค์ความรู้ไปพัฒนาบุตรหลาน ได้ที่บ้าน

4. ผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model สู่กลุ่มผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนรวมในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้แสดงความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ว่า ช่วยทำให้โรงเรียนและผู้ปกครองมีการประสานความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดมากขึ้น เนื่องจากผู้ปกครองเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากกว่าครูที่โรงเรียน การจัดการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนี้โรงเรียนต้องทำงานร่วมมือกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิดโดยต้องดำเนินการอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องซึ่งสามารถช่วยให้ผู้ปกครองได้รับคำชี้แนะจากผู้เชี่ยวชาญและครูของโรงเรียนในการจัดกิจกรรมพัฒนาเด็กที่บ้านจึงทำให้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่โรงเรียนสอดคล้องกันกับการเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่บ้านและเป็นการพัฒนาเด็กเป็นไปในทิศทางเดียวกัน นอกจากนี้ ผู้ปกครองรู้สึกดีใจที่ได้มีโอกาสเข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับทีมผู้เชี่ยวชาญได้มาชี้แนะการพัฒนาบุตรหลานที่บ้าน และรับทราบแนวทางในการพัฒนาบุตรหลานที่บ้านให้เป็นไปในทิศทางเดียวกับโรงเรียน ซึ่งผู้ปกครองสามารถนำองค์ความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาบุตรหลานที่บ้าน โดยมีการรวมกลุ่มผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพื่อปรึกษาการพัฒนาบุตรหลานร่วมกัน และจะนำความรู้นี้ไปถ่ายทอดต่อให้แก่ผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษคนอื่น ๆ ได้

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง การขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตามแนวทางการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้รูปแบบ CoCoOut21

Model นักวิจัยได้ข้อค้นพบเป็นประเด็นที่น่าสนใจ ควรแก่การนำมาอภิปรายผล ดังนี้

ผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model โดยนักวิจัยได้ขยายการวิจัยรูปแบบการเรียนรวม CoCoOut21 Model อย่างต่อเนื่อง และเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม และโรงเรียนต้นแบบการจัดการเรียนรวม รวมถึงการเลือกกลุ่มเด็กที่มีในโรงเรียนที่หลากหลายมากขึ้น โดยนักวิจัยได้ลงพื้นที่เพื่อเข้าไปศึกษาบริบทของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนบางแห่งแบ่งรับแบ่งสู้ที่จะเข้าร่วมโครงการ นักวิจัยจึงได้ประสานกับศึกษานิเทศก์ที่รับผิดชอบดูแลโรงเรียนเหล่านี้ จึงได้รับการตอบรับที่จะเข้าร่วมงานวิจัย เนื่องจากครูในโรงเรียนเหล่านี้มีความวิตกว่านักวิจัยจะนำเอาภาระมาให้ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพิ่มขึ้น ครั้งเมื่อนักวิจัยนำผู้เชี่ยวชาญที่เป็นทีมวิทยากรลงพื้นที่ในแต่ละโรงเรียน ครูในแต่ละโรงเรียนยังไม่กล้าที่จะนำเสนอปัญหา หรือสิ่งที่ต้องการจะถาม นักวิจัยต้องถามนำร่องไปก่อน เมื่อได้รับคำชี้แจงจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษและผู้บริหารจึงสอบถามปัญหาเพิ่มมากขึ้น ทั้งการสอบถามปรึกษา หาทางออกร่วมกัน ซึ่งบรรยากาศเริ่มผ่อนคลายและสบายมากขึ้น แต่ภายหลังการลงพื้นที่แล้ว บุคลากรและผู้ปกครองของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม และโรงเรียนต้นแบบการจัดการเรียนรวมให้ข้อมูลกลับว่าการวิจัยนี้ควรขยายเวลาในการศึกษาค้นคว้าเพื่อดูผลผลิตที่เกิดขึ้น และควรจัดทำตัวบ่งชี้หรือตัวชี้วัดพัฒนานักเรียนและครูผู้เข้าร่วมโครงการ การช่วยแก้ปัญหาของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภทที่มีความแตกต่างกัน เพื่อให้ครูสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง

การวิจัยเรื่อง การขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตามแนวทางการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้รูปแบบ CoCoOut21 Model นักวิจัยได้ผลการวิจัยในหลายประเด็น ซึ่งประกอบด้วย

1. ผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model สู่วิทยาลัยแก่นำจัดการเรียนร่วมที่เป็นโรงเรียนขยายโอกาสการศึกษาและโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา

ภายหลังการนำแผนการปฏิบัติการที่ได้จากการออกแบบลงสู่การปฏิบัติในพื้นที่ นักวิจัยได้ลงพื้นที่เพื่อจัดประชุมกลุ่มย่อยและสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งที่มหาวิทยาลัยและบุคลากรของโรงเรียนแก่นำจัดการเรียนร่วมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง นักวิจัยได้รับข้อมูลสะท้อนกลับ (Reflection) จากบุคคลที่ร่วมประชุมและผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ เมื่อนักวิจัยได้ทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลทำให้พบความแตกต่างของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษระหว่างโรงเรียนแก่นำจัดการเรียนร่วมระดับประถมศึกษากับระดับมัธยมศึกษา พบว่า

การจัดการเรียนรวมในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนแก่นำจัดการเรียนร่วมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 7 – 12 ปี พบว่า ผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษยอมรับความบกพร่องของบุตรหลานของตนเอง เด็กไม่รู้สึกละแวกจากเด็กปกติที่เติบโตมาด้วยกันในชุมชนที่ตนเองอาศัยอยู่ นอกจากนี้การจัดการศึกษาของโรงเรียนที่เด็กเข้ารับการศึกษามหาวิทยาลัย การดูแลเด็กใกล้ชิด มีการประเมินระดับความสามารถเบื้องต้น (Based-line Assessment) ของเด็กเป็นรายบุคคล รวมถึงการคัดกรองเด็กที่มีภาวะเสี่ยงเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษด้วย การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการศึกษาตามศักยภาพของเด็กแต่ละคน ผู้ปกครองกับครูประสานความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด เนื่องจากผู้ปกครองต้องคอยรับส่งเด็กไปโรงเรียนเป็นประจำ จึงมีโอกาสได้พูดคุยกับครูประจำชั้นของบุตรหลานอย่างสม่ำเสมอ และผู้ปกครองได้นำข้อเสนอแนะของครูไปพัฒนาบุตรหลานที่บ้าน เพื่อให้การจัดการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นไปในทิศทางเดียวกันและร่วมกันแก้ไขปัญหาให้เด็กได้สอดคล้องกัน ดังคำกล่าว

ของครูของโรงเรียนแก่นำจัดการเรียนร่วมที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก ที่กล่าวว่า

“ผู้ปกครองและผู้สอนเข้าใจและมีความรู้เรื่องการจัดการเรียนการสอน เรื่องเด็กพิเศษมากขึ้น จัดกิจกรรมได้ดีขึ้นสำหรับเด็กกลุ่มนี้ สามารถแยกแยะเด็กพิเศษกับเด็กปกติออกได้ค่อนข้างชัดเจน ผู้ปกครองมีความเข้าใจในเรื่องของลูกของตนเองมากขึ้น ทั้งที่เมื่อก่อนอาจจะเข้าใจว่าลูกของตนเองปกติ ไม่มีอะไรบกพร่อง เวลาครูพูดไปไม่ค่อยยอมรับ แต่ปัจจุบันงานวิจัยนี้เข้ามา ก็ถือว่าผู้ปกครองมีความเข้าใจในเรื่องของลูกหลานที่เป็นเด็กในกลุ่มเด็กพิเศษนี้มากขึ้น”

สอดคล้องกับคำกล่าวของผู้ปกครองที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก ที่กล่าวว่า

“ระหว่างผู้ปกครองกับโรงเรียนเดี๋ยวนี้ไม่มีแล้วค่ะ ได้คุยค่ะ เวลา มาส่งลูกมาโรงเรียนก็จะพูดคุยกับครูเรื่องการเรียน ว่าช่วงนี้ลูกเป็นยังไงบ้าง การเรียนดีขึ้นไหม อะไรอย่างนี้”

“ได้เอาไปปรับใช้ที่บ้าน สอนลูกที่บ้าน ได้ไปปฏิบัติจริง รู้สึกดีใจมากเลย ที่ได้รับความรู้จากครูแล้วจะได้นำความรู้ไปสอนลูก”

การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนแก่นำจัดการเรียนร่วมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 13 – 17 ปี พบว่า เด็กเมื่อเข้ารับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา เด็กจะมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบตนเอง ประกอบกับเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เด็กมักจะ

ปฏิเสธความบกพร่องของตนเอง เนื่องจากเด็กในวัยนี้มีการเปลี่ยนแปลงร่างกายภายนอกและการมีวุฒิภาวะทางเพศ เช่น ความสูง น้ำหนัก การเริ่มมีลักษณะทางเพศ ได้แก่ การมีหน้าอกในวัยรุ่นหญิง การมีหนวดและการเปลี่ยนแปลงของเสียงในวัยรุ่นชาย วัยรุ่นอยู่ในขั้นพัฒนาการขั้นที่ 5 ตามทฤษฎีพัฒนาบุคลิกภาพของอีริคสัน คือ ความมีเอกลักษณ์ประจำตัวหรือความสับสนในบทบาทของตนเอง (Identity vs. Identity diffusion) เป็นวัยที่พัฒนาเอกลักษณ์ของตนเอง มีจุดมุ่งหมายในชีวิตของตนเอง สังคมของเด็กคือกลุ่มเพื่อน จะยึดแบบจากกลุ่มเพื่อนและบุคคลที่ตรงกับอุดมคติ อาจเกิดความขัดแย้งด้านสัมพันธภาพกับผู้ใหญ่ และเกิดความสับสนทางจิตใจ หากไม่สามารถแก้ไขความสับสนนี้ได้ เด็กจะเป็นคนที่มีบุคลิกภาพสับสนไม่มั่นคง (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2545) ดังคำกล่าวของครูของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก ที่กล่าวว่า

“ตัวเด็กที่เป็นเด็กพิเศษ พอถึงชั้นมัธยมตัวเขาเอง เขาปกปิด เขาไม่ยอมรับ เขาก็บอก ผมต้องเก่งเท่าคนอื่น คือพฤติกรรมทางสังคมโอเค แต่ในรายการวิชาการเด็กปฏิเสธทุกรายการ มีคนหนึ่งบอกว่าเมื่อไรจะเอาผมออกจากเด็กพิเศษสักที สงสัยจะอายุสาว เริ่มสนใจเพศตรงข้าม เพื่อนเขาไม่มีปฏิกริยา แต่ตัวเขาเองที่มีรู้สึกไปเอง ยิ่งวัยรุ่นก็ยิ่งรุนแรง”

ขณะเดียวกันก็มีการเปลี่ยนแปลงในพัฒนาการด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น ความสนใจในเพศตรงข้าม การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์และสังคม เป็นต้น ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนวัยรุ่นมีความต้องการในการที่จะเป็นที่ยอมรับของเพื่อนและสังคมรอบ ๆ ตัว มีการรวมกลุ่มเพื่อนรุ่นเดียวกัน ซึ่งส่วนใหญ่ไม่มีความคิดหรือทำอะไรคล้าย ๆ กัน ช่วยเหลือกัน มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันเมื่ออยู่ในกลุ่ม กลุ่มเพื่อนนี้จะมียุติพลมากต่อทัศนคติ ความสนใจและ

พฤติกรรมการแสดงออกของวัยรุ่น วัยรุ่นมักมีความคิดเห็นของตนเอง เห็นของคนอื่น ๆ ไม่มีความสำคัญเท่ากับความเห็นของกลุ่ม และมีความต้องการให้ผู้ใหญ่ยอมรับกลุ่มเพื่อนของตนด้วยอารมณ์ของวัยรุ่นเป็นอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่ายอ่อนไหวง่าย เจ้าอารมณ์ มีอารมณ์รุนแรง การควบคุมอารมณ์ยังไม่สู้ดี บางครั้งเก็บกด บางคราวมั่นใจสูง บางครั้งพลุ่งพล่าน ลักษณะอารมณ์เหล่านี้เรียกกันว่า พายุบุแคม (Strom and stress) (สุชา จันทน์เอม, 2542 ; ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2545) เพราะลักษณะอารมณ์แบบนี้จึงมีความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้ใหญ่ได้ง่าย ทำให้วัยรุ่นคิดว่าผู้ที่เข้าใจตนเองดีที่สุดคือเพื่อนในวัยเดียวกัน เนื่องจากมีความคิดเห็นที่เป็นไปทางเดียวกัน ยอมรับกันและกัน การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นนี้มีผลมาจากหลายปัจจัยประกอบกัน เช่น การปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย การปรับพฤติกรรมแสดงออกจากการเป็นเด็ก เข้าสู่การเรียนรู้อุปสรรคของการเป็นผู้ใหญ่ สังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายมีผลกระทบต่ออารมณ์ของเด็กวัยรุ่นอย่างมาก เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วประกอบกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ทำให้ไม่มีการเตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า เด็กบางคนมีพัฒนาการทางเพศเร็วก่อนวัย หรือบางคนอาจช้ากว่าวัย ความคิดของเด็กเองที่คิดว่าตัวเองมีความแตกต่างจากเพื่อน มีปมด้อยเรื่องรูปร่างหน้าตา ทำให้เด็กยอมรับตัวเองไม่ได้ ส่งผลเกิดปัญหาทางด้านอารมณ์ มีภาวะเครียด เกิดพฤติกรรมซึมเศร้า และอาจก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาได้ นอกจากนี้ เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เป็นวัยรุ่นมีความวิตกกังวลว่าเพื่อนที่เป็นเด็กปกติจะไม่ยอมรับเด็กเข้ากลุ่ม จึงทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษปฏิเสธที่จะเข้าร่วมกลุ่มกับเด็กปกติ ดังคำกล่าวของครูของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก ที่กล่าวว่า

“เขาเข้าสู่วัยรุ่นเหมือนกับว่าเพื่อนเขา รู้สึกว่าเขาเป็นเด็กพิเศษ ด้อยกว่าเด็กปกติ ก็จะมีแซว ๆ กันบ้าง

เด็กพิเศษคิดว่าเด็กที่เริ่มเป็นวัยรุ่น
แล้วรู้สึกตัวเองเป็นเด็กพิเศษ
“ไม่ยอมเข้ากลุ่มเด็กปกติ”

“จะมีปัญหาบางคน ประถมศึกษา
ขึ้นมัธยมศึกษาการจัดการเรียนรู้
จะต่างกัน แล้วเด็กเข้าสู่วัยรุ่น
พอเด็กเข้าสู่วัยรุ่นจะเริ่มอายุที่เป็น
เด็กพิเศษ มีเด็กคนหนึ่งบอกครูเลยว่า
คุณครูครับอย่าประกาศว่ามารับ
เอกสาร ให้ไปพูดกับเขาที่ลับ ๆ
เขาอายุ”

การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา เป้าหมาย
หลักของครูประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้จะมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน เพื่อส่งต่อให้เด็กเข้ารับการศึกษาระดับ
อุดมศึกษาต่อไป ดังคำกล่าวของครูของโรงเรียนแกน
นำจัดการเรียนรวมที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก ที่กล่าว
ว่า

“เรียน ม. 4-5-6 ปี
มหาวิทยาลัยอย่างเดียว
ลักษณะจะเป็นแบบนี้ ถ้าเด็ก
กลุ่มนี้เข้ามาปี เราอยากให้เรา
มาดูว่าเด็ก LD (เด็กที่มีความ
บกพร่องทางการเรียนรู้: นักวิจัย)
ของเราจะไปยังไง จะดูแลเขา
ยังไง จะสอนเขายังไง หนึ่งไม่
วุ่นวายทั้งห้อง เขาก็นั่งเฉย ๆ”

ประสานความร่วมมือระหว่างเด็กกับครู มักจะ
เป็นการออกคำสั่งของครูมากกว่าที่ครูและเด็กจะมา
ร่วมกันหาแนวทางในการจัดการศึกษาที่จะให้เด็กได้
ประสบความสำเร็จตามศักยภาพของเด็กแต่ละคน และ
เด็กจะปฏิบัติตนที่บ้านแตกต่างจากที่โรงเรียน เนื่องจาก
ผู้ปกครองและครูไม่มีการติดต่อสื่อสาร ประสานความ
ร่วมมือกัน ดังคำกล่าวของผู้ปกครองที่ได้จากการ
สัมภาษณ์เชิงลึก ที่กล่าวว่า

“อย่างคุณครูเขาบอกคุณเด็กพันกว่าคน
แม่ดูลูกคนเดียวไม่ไหวแล้ว จะให้
คุณครูทำยังไง แม่ไม่เคยโทษ
โรงเรียน ไม่เคยโทษคุณครูค่ะ”

ตารางที่ 1 แสดงความแตกต่างของการจัดการเรียนรวม
สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษระหว่าง ระดับ
ประถมศึกษา กับระดับมัธยมศึกษา

ระดับประถมศึกษา	ระดับมัธยมศึกษา
1. ผู้ปกครองยอมรับ ความบกพร่องของเด็ก	1. ผู้ปกครองไม่สามารถทำ ให้เด็กยอมรับความ บกพร่องของตนเอง
2. ผู้ปกครองกระตุ้น พัฒนาบุตรหลานที่บ้าน ตามข้อแนะนำของครู	2. ผู้ปกครองคอยกำกับเด็ก ให้ปฏิบัติตนที่บ้านตาม ภารกิจที่โรงเรียนมอบหมาย
3. เด็กไม่แปลกแยกจาก เด็กปกติ	3. เด็กไม่ยอมเข้ากลุ่มกับ เพื่อน อายุเพื่อน
4. ครูประจำชั้นดูแลเด็ก ใกล้ชิด	4. ครูประจำกลุ่มสาระการ เรียนมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน
5. ครูประสานความ ร่วมมือกับผู้ปกครอง	5. ครูประสานความร่วมมือ กับเด็กโดยตรง

2. ผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็ก
ที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21
Model สู่กลุ่มผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
ที่เรียนรวมในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม

การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความ
ต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ช่วยทำ
ให้โรงเรียนและผู้ปกครองมีการประสานความร่วมมือกัน
อย่างใกล้ชิดมากขึ้น เนื่องจากผู้ปกครองเป็นผู้ที่ใกล้ชิด
กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากกว่าครูที่โรงเรียน
การจัดการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนี้โรงเรียนต้องทำงาน
ร่วมมือกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิดต้องดำเนินการอย่าง
สม่ำเสมอและต่อเนื่องสามารถช่วยให้ผู้ปกครองได้รับ
คำชี้แนะจากผู้เชี่ยวชาญและครูของโรงเรียนในการจัด

กิจกรรมพัฒนาเด็กที่บ้านจึงทำให้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่โรงเรียนสอดคล้องกันกับการเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่บ้านและเป็นการพัฒนาเด็กเป็นไปในทิศทางเดียวกัน นอกจากนี้ ผู้ปกครองรู้สึกดีใจที่ได้มีโอกาสเข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับทีมผู้เชี่ยวชาญได้มาชี้แนะการพัฒนาบุตรหลานที่บ้าน และรับทราบแนวทางในการพัฒนาบุตรหลานที่บ้านให้เป็นไปในทิศทางเดียวกับโรงเรียน ซึ่งผู้ปกครองสามารถนำองค์ความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาบุตรหลานที่บ้าน โดยมีกรรวมกลุ่มผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อปรึกษาการพัฒนาบุตรหลานร่วมกัน และจะนำความรู้นี้ไปถ่ายทอดต่อให้แก่ผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษคนอื่น ๆ ได้ เนื่องจากผู้ปกครองเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากกว่าครูที่โรงเรียน ดังนั้น โรงเรียนควรจัดให้มีการประชุมผู้ปกครองเด็กที่มีความต้องการพิเศษขึ้น เพื่อชี้แจงและทำความเข้าใจกับผู้ปกครองคนอื่น ๆ ด้วย เพื่อจะช่วยให้โรงเรียนสามารถจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ตามนโยบายของโรงเรียนและเป็นไปตามความต้องการของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองสะท้อนผลที่เกิดขึ้นภายหลังการลงพื้นที่ว่า การประสานความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนในการพัฒนาเด็ก หรือมอบหมายให้โรงเรียนเป็นผู้พัฒนาเด็กแต่เพียงฝ่ายเดียว ดังนั้นโรงเรียนและผู้ปกครองมีการประสานความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดมากขึ้น เนื่องจากผู้ปกครองเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากกว่าครูที่โรงเรียน การจัดการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนี้โรงเรียนต้องทำงานร่วมมือกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิดและต้องดำเนินการไปในทิศทางเดียวกัน การขาดความร่วมมือของผู้ปกครองจะทำให้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กของผู้ปกครองและโรงเรียนเป็นไปคนละทาง ดังนั้น โรงเรียนควรจัดให้มีการประชุมผู้ปกครองเด็กที่มีความต้องการพิเศษขึ้น เพื่อชี้แจงและทำความเข้าใจกับผู้ปกครองของเด็กปกติด้วย เพื่อจะช่วยให้

โรงเรียนสามารถจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ตามนโยบายของโรงเรียนและเป็นไปตามความต้องการของผู้ปกครองข้อแนะนำของวิทยากรในการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษในการดูแลของผู้ปกครองช่วยให้ผู้ปกครองสามารถจัดกิจกรรมในการพัฒนาบุตรหลานที่บ้าน ได้แก่ การจัดกิจกรรมการพัฒนาการดูแลตนเอง การพัฒนาความรับผิดชอบ การพัฒนาทักษะทางสังคมร่วมกับคนปกติ ซึ่งผู้ปกครองสะท้อนมุมมองว่า เมื่อเด็กโตขึ้นไปเป็นผู้ใหญ่ เด็กจะสามารถดูแลตนเองได้โดยไม่เป็นภาระแก่ผู้อื่น นอกจากนี้ การออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนทำให้ผู้ปกครองเกิดความสบายใจในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ เนื่องจากเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ปกครอง รวมถึงผู้ปกครองสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้เชี่ยวชาญได้ทุกประเด็น และต้องการให้มีกิจกรรมเช่นนี้จัดเป็นประจำทุกปีการศึกษา ดังคำกล่าวของครูที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกที่กล่าวว่า

“จริง ๆ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เด็กอย่างเดียว คือพื้นฐานมาจากครอบครัว ถ้าผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือมันก็แก้ปัญหาก็ไม่ได้ ผู้ปกครองบางคนรับไม่ได้ ไม่ยอมเปิดใจ มันเป็นเรื่องสำคัญมากเลยเรื่องครอบครัวคือถ้าผู้ปกครองไม่ดูแลคนอื่นก็จะตายดูแล คือมันต้องอยู่ที่ความคิดเห็นของผู้ปกครองด้วยถ้าไม่เปลี่ยนก็จะเป็นแบบนี้”

3. พัฒนาการการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษรูปแบบ CoCoOut21 Model ตามแนวทางการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21

ภายหลังการนำแผนการปฏิบัติการที่ได้จากการออกแบบลงสู่การปฏิบัติในพื้นที่ทั้ง 2 ครั้ง นักวิจัยได้ลงพื้นที่ เพื่อจัดประชุมกลุ่มย่อย และสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งที่วิทยากรและบุคลากรของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง นักวิจัยได้รับข้อมูล

สะท้อนกลับ (Reflection) จากบุคคลที่ร่วมประชุมและ ผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ว่า การวิจัยรูปแบบนี้ ควรมี การขยายผลต่อไปในอนาคต เนื่องจากเป็นงานวิจัยที่ช่วย แก้ปัญหาในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษอย่างครบวงจร โดยเฉพาะที่มณฑลที่เป็นผู้ ที่มีความรู้ ความสามารถที่มีมาครบทั้งด้านการศึกษา และด้านการแพทย์ เนื่องจากการประสานความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ประกอบกับการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียน เพื่อเข้าไปให้ข้อ ชี้แนะตามหลักการนิเทศแบบพี่เลี้ยง ในลักษณะการประชุมกรณีโรงเรียนศึกษา (School Case Conference) ตามรูปแบบการจัดการเรียนรวม CoCoOut21 Model ที่เป็นการจัดการเรียนรวมตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษ ที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่เลี้ยงที่เหมาะสม ซึ่งเป็น รูปแบบที่ได้จากการศึกษา และออกแบบรูปแบบการ จัดการเรียนรวมตามแนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนรวม การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 การนิเทศแบบพี่เลี้ยง และการ ประสานความร่วมมือขององค์กรในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งรูปแบบการวิจัยครั้งนี้ เป็นรูปแบบการวิจัยที่ใหม่ และเป็น การลงไปในพื้นที่จริง สถานการณ์จริง ได้ชี้แนะ ตามปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ๆ การวิจัยการสร้างเจตคติที่ดีต่อ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แก่ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอน เพื่อให้เกิดการสร้าง ให้โรงเรียนเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ (PLC) และชุมชน แห่งการปฏิบัติ (CoP) ด้านการศึกษาพิเศษ ตามรูปแบบ การจัดการเรียนรวม CoCoOut21 Model เหตุที่ทำให้ ผลการวิจัยเช่นนี้ เนื่องจาก

3.1 การประสานความร่วมมือ (Collaboration) ในการวิจัยครั้งนี้ มีการประสานความร่วมมือกันในพื้นที่ผู้เชี่ยวชาญทำให้ได้การแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ร่วมกัน การประสานความร่วมมือกัน ระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับโรงเรียนทำให้เกิดการส่งต่อ ความช่วยเหลือและร่วมกันแก้ปัญหาการจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การประสานความ

ร่วมมือกันภายในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำให้เกิด เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ (PLC) ด้านการศึกษาพิเศษ อย่างแท้จริง การประสานความร่วมมือกันระหว่าง โรงเรียนกับผู้ปกครองทำให้เกิดความเข้าใจที่ดีต่อกันและ ร่วมกันพัฒนาเด็กเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และการ ประสานความร่วมมือกันของกลุ่มผู้ปกครองทำให้เกิดการ แลกเปลี่ยนประสบการณ์เลี้ยงดูบุตรหลานที่บ้าน การประสานความร่วมมือในภาคส่วนต่าง ๆ จนเกิดเป็น เครือข่ายความร่วมมือของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการ จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษส่งผลต่อ การพัฒนาเด็กแบบองค์รวม เนื่องจากการประสาน ความร่วมมือที่มณฑลที่มีความเชี่ยวชาญ ในหลากหลาย สาขาที่มีความชำนาญและมีความเข้าใจสถานการณ์ ความร่วมมือในอดีตและปัจจุบันที่มีความเชื่อมโยงกัน ต่อไปในอนาคตของแต่ละองค์กรที่ให้บริการ หรือการ สนับสนุนด้านการศึกษาพิเศษ ซึ่งที่มณฑลมีความคิด ความเข้าใจ ข้อมูลพื้นฐาน แผนปฏิบัติการที่จะใช้ ใน การสร้างอนาคตร่วมกัน ในลักษณะการเรียนรวม ตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบ พี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) ที่เหมาะสม ซึ่งเน้น การตอบโต้ของมุมมองในด้านบวกของปัญหาที่เกิดขึ้น ในโรงเรียน นอกจากนี้ การประสานความร่วมมือระหว่าง โรงเรียนกับที่มณฑลได้รับความร่วมมือจากผู้บริหาร และคณะครูของโรงเรียนเป็นอย่างดี มีการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ระหว่างที่มณฑลกับบุคลากรของ โรงเรียนทำให้เกิดการเรียนรู้และได้ศึกษาปัญหาของเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษและปัญหาของบุคลากรใน โรงเรียนร่วมกัน

ทั้งนี้การประสานความร่วมมือ (Collaboration) เป็นการประสานความร่วมมือ ตั้งแต่เริ่มต้นขององค์กรที่ เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความ ต้องการพิเศษทุกฝ่ายในชุมชนได้แก่ องค์กรด้านการศึกษา สาธารณสุข และผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วม ตั้งแต่การ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริบทขององค์กร การเข้าร่วมประชุม ระดมแนวคิดร่วมกัน และการเข้าร่วมเป็นวิทยากรในการนำ

แผนปฏิบัติการไปปฏิบัติในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม จนเกิดเป็นเครือข่าย (Network) ด้านการศึกษาพิเศษ ร่วมกัน เนื่องจากจะไม่มีผู้บริหารจัดการ การกำกับติดตาม แต่จะมีเพียงผู้ประสานงานในการดำเนินงานร่วมกัน ทุกองค์กรยังทำหน้าที่ของตนเองไปตามปกติ เป็นเครือข่ายที่ประกอบด้วยองค์กรด้านการศึกษา องค์กรด้านสาธารณสุข องค์กรด้านสังคม องค์กรด้านอาชีพ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และเครือข่ายที่ประกอบด้วย พันธกิจที่ทุกหน่วยงานทุกองค์กรมีพันธกิจร่วมกัน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรวมสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการ พิเศษ โดยให้แต่ละองค์กรนั้นทำหน้าที่ของตนเอง แต่มีการประชุม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ตกลงร่วมกัน และวางแผนร่วมกัน ร่วมมือกันปฏิบัติงานร่วมกันตาม ความเชี่ยวชาญของแต่ละองค์กร โดยใช้ทรัพยากร ทั้งงบประมาณและบุคลากรของแต่ละองค์กร (สถาบัน พัฒนาองค์กรชุมชน (องค์กรมหาชน, 2552, ออนไลน์)

3.2 การนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) เป็นการให้ข้อเสนอแนะ (Coaching) แก่ครู ของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างและผู้ปกครอง แล้วครูและผู้ปกครองนำสู่การปฏิบัติต่อเด็กส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการ ที่ดีขึ้น รวมทั้งครูสามารถจัดการกับปัญหาด้านการจัดการ เรียนการสอนทำให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่าง ต่อเนื่องและสอดคล้องกับศักยภาพของเด็ก การจัดการ พฤติกรรมทำให้ครูสามารถจัดการชั้นเรียนได้ดียิ่งขึ้น และ ผู้ปกครองสามารถช่วยเหลือ ดูแล และสนับสนุนบุตร หลานให้สามารถควบคุมและดูแลตนเองได้ ซึ่งการให้ ข้อเสนอแนะแก่ครูของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างและผู้ปกครอง ควรทำอย่างสม่ำเสมอทุกภาคเรียนและทำอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากมีเด็กที่มีความต้องการพิเศษคนใหม่เข้ารับ การศึกษาเป็นประจำทุกปีการศึกษา ประกอบกับเมื่อเด็ก ได้รับการพัฒนาขึ้นแล้ว ต้องมีการปรับปรุงแผนการจัดการ การศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) เด็กทุกปีการศึกษา ซึ่งใน การวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการวิจัยในโรงเรียนขยายโอกาสที่จัด การศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษาและ มัธยมศึกษา และโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ทำให้พบ

ปัญหาในการไม่ยอมรับความบกพร่องของตนเองของ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ปัญหาการสื่อสารระหว่าง เด็กกับครูและระหว่างเด็กกับผู้ปกครอง เนื่องจากการ นิเทศแบบพี่เลี้ยงเป็นกระบวนการหนึ่งที่ผู้นิเทศใช้เพื่อ เสริมสร้างและพัฒนาครู ให้มีความรู้ ทักษะ และ คุณลักษณะเฉพาะตัวในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยจะต้องตกลงยอมรับร่วมกันระหว่างผู้นิเทศและครู และเนื่องจากทีม วิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญในหลากหลายสาขาที่มีความ ชำนาญ มีองค์ความรู้ ความเข้าใจในแนวทางของการ ชี้นำตามหลักการการนิเทศ คือการชี้นำเป็นการอยู่ เบื้องหลังการจัดการเรียนการสอนของครู และคอยผลักดัน หนุนเสริมให้ครูคิด โดยผู้ชี้นำเป็นคนยืนยันผลและคอย กระตุ้น ช่วยแนะนำให้คำปรึกษาช่วยเหลือและให้ข้อชี้แนะ ไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ครูสามารถจัดกิจกรรมการ เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ทำให้ครูและผู้ปกครองได้วิเคราะห์ ตนเองให้สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ ในสภาวะแวดล้อมต่าง ๆ และสามารถแก้ปัญหาอุปสรรค ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้หมดไป ทำให้ครูและ ผู้ปกครองสามารถสะท้อนภาพการปฏิบัติงานของครู เพื่อให้ครูตระหนักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ต้องใช้ วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และช่วยให้ ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีคุณภาพจากการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ของครูและกิจกรรมการพัฒนาบุตรหลานจาก ผู้ปกครอง

ทั้งนี้เนื่องจาก Coaching และ Mentoring เป็นเทคนิค ในการพัฒนาการเรียนรู้ของบุคลากรในองค์กรที่ต้องการ จะให้องค์กรเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ Coaching เป็น การสอนงานจากผู้บังคับบัญชาถึงผู้ใต้บังคับบัญชาโดยตรง ด้วยวิธีการให้คำแนะนำและสอนงานแบบสองทาง (Two Way Communication) เพื่อให้ผู้ใต้บังคับบัญชาสามารถ ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างมีประสิทธิภาพ และมี โอกาสได้พัฒนาศักยภาพของตนเองไปพร้อม ๆ กัน ส่วน Mentoring การเป็นพี่เลี้ยง เลือกจากผู้ที่มีความสามารถ เป็นที่ยอมรับหรือผู้บริหารในหน่วยงานมาให้คำ ปรึกษา

และแนะนำช่วยเหลือรุ่นน้องหรือผู้ที่อยู่ในระดับต่ำกว่าในเรื่องที่เป็นประโยชน์โดยตรงต่อการทำงานเพื่อให้มีศักยภาพสูงขึ้น ซึ่งอาจไม่เกี่ยวกับหน้าที่ในปัจจุบันโดยตรงก็ได้ อย่างไรก็ตามทั้ง Coaching และ Mentoring ต่างก็เป็นเทคนิค ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่จะทำให้ทั้งผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และองค์กรมีความพร้อมในการรับการเปลี่ยนแปลง มีผลการปฏิบัติงานเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ (อัญชติ ธรรมะวิธิกุล, 2556. ออนไลน์)

3.3 การออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียน (Outreach Program) ในอดีตที่ผ่านมาการให้บริการขององค์กรที่สนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษยังให้บริการในรูปแบบตั้งรับอยู่ในองค์กร ซึ่งทางโรงเรียนและผู้ปกครองต้องเป็นผู้ประสานความร่วมมือเข้าไป แต่รูปแบบการนำผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางเข้ามาให้บริการถึงในโรงเรียนทำให้โรงเรียนดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนรวมได้อย่างเต็มศักยภาพของครู และทำให้ครูมั่นใจในการจัดการเรียนการสอนด้วยเพราะผู้เชี่ยวชาญได้ช่วยยืนยันและสนับสนุนด้านการจัดการเรียนการสอนของครู และครูได้รับคำปรึกษาในการจัดการพฤติกรรมของเด็กที่ถูกต้อง ชัดเจนตรงกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ การออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนช่วยให้ครูทุกคนในโรงเรียนได้รับองค์ความรู้จากผู้เชี่ยวชาญได้อย่างทั่วถึง และได้ให้ข้อเสนอแนะตรงตามสภาพบริบทปัญหาที่แท้จริง และสนับสนุนยืนยันในสิ่งที่ครูและผู้ปกครองได้ดำเนินการพัฒนาเด็กอยู่แล้วการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนทำให้ครูและผู้ปกครองรู้สึกอบอุ่นใจ ที่มีผู้มาช่วยเหลือถึงในโรงเรียน ซึ่งเป็นเรื่องที่สะดวกมาก ประหยัดเวลา และการได้พบผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนเป็นเรื่องที่ซับซ้อนมากสำหรับครูและผู้ปกครอง เนื่องจากที่มหาวิทยาลัยเป็นผู้มีความรู้ประสบการณ์มาให้บริการถึงในโรงเรียน มาช่วยชี้แนะแนวทางให้ครูและผู้ปกครองในการพัฒนาเด็กแต่ละ

ประเภทได้อย่างชัดเจน และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสภาพจริงได้ หากส่งครูออกไปอบรมภายนอกจะทำให้ครูต้องทิ้งชั้นเรียน ต้องหาครูมาสอนแทน และผลที่เกิดกับครูมีจำนวนน้อย นอกจากนี้ การออกบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนช่วยให้ผู้ปกครองได้เข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้และรับทราบแนวทางในการพัฒนาบุตรหลานที่บ้านให้เป็นไปในทิศทางเดียวกับโรงเรียน เนื่องจากการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนเป็นการให้บริการเชิงรุกถึงในโรงเรียนดีกว่าการให้บริการในรูปแบบตั้งรับอยู่ในองค์กรขององค์กรที่สนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ นอกจากนี้ การออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนทำให้ครูดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนรวมได้อย่างเต็มศักยภาพของครู และทำให้ครูมั่นใจในการจัดการเรียนการสอน และเป็นการช่วยยืนยันและสนับสนุนด้านการจัดการเรียนการสอนของครู ทำให้ครูรู้สึกอบอุ่นใจที่ผู้เชี่ยวชาญมาช่วยเหลือถึงในโรงเรียน ซึ่งสะดวก ประหยัดเวลา และการได้พบวิทยากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยตรงและช่วยชี้แนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ชี้แนะแนวทางการพัฒนาเด็กแต่ละประเภทได้อย่างชัดเจนและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสภาพจริงได้ นอกจากนี้ การออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนเป็นการจัดที่วิทยากรสนับสนุนช่วยเหลือครูให้เข้าใจพฤติกรรม และครูได้รับคำปรึกษาในการจัดการพฤติกรรมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ครูคิดว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งตรงกับความต้องการของครู และสามารถช่วยเหลือครูได้จริง

สาเหตุเนื่องจาก การออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนทำให้ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อชี้แนะโรงเรียนในการดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนรวมได้อย่างเต็มศักยภาพของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน และเป็นการช่วยเหลือ สนับสนุนครูในสภาพจริงตามบริบทของโรงเรียนแต่ละโรงเรียน และผู้เชี่ยวชาญได้ช่วยยืนยันและสนับสนุนด้านการจัดการเรียนการสอนของครู และครูได้รับคำปรึกษาในการจัดการพฤติกรรม

ของเด็กที่ต้อง ชัดเจนตรงกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ดัง คำกล่าวของครูโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการ สัมภาษณ์เชิงลึก ที่กล่าวว่า

“เป็นการลดภาระ เพราะว่ามาตรง นี้เราได้รับประสบการณ์ตรงนะคะ จากที่มวิจัย เด็กได้เข้าถึง นักจิตวิทยาโดยตรง ทำให้ ผู้ปกครองกับคุณครูมีความเข้าใจ กันมากขึ้นด้วย ให้ผู้ปกครองดู ตอนผู้ปกครองมารับตอนเย็น แสดงว่าผู้ปกครองมีความเข้าใจ ว่าคุณครูก็สนใจลูกของเขา มัน สร้างความเชื่อมั่นของการทำงาน การศึกษาพิเศษในโรงเรียนของเรา ที่ได้ให้โอกาสและเป็นการเข้าถึง ผู้เรียนอย่างแท้จริงเข้าถึงโรงเรียน ซึ่งขอยกย่องชมเชย”

“ความอบอุ่น ความสบายใจที่ได้ นำปัญหาที่เราเจอ ที่เราประสบ จริงในห้อง ได้มาขยายให้ผู้อื่น ได้รับทราบเนี่ย ความเขาเรียกว่า อะไรนะ ความมั่นใจ ปัญหาที่เรา เจอเราไม่ได้เดินไปแก้ปัญหาคน เดียว ตอนนี้มีคนกำลังจะมาช่วย เราแล้ว”

3.4 การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (Learning in 21st Century) เป็นทักษะแห่งอนาคตใหม่ที่ ครูควรมีทักษะและคุณลักษณะที่รองรับเข้าถึงเพื่อสร้าง นวัตกรรมบริหารจัดการชั้นเรียนแนวใหม่ในการที่จะ พัฒนาผู้เรียนที่เป็นเยาวชนในยุคใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง และยั่งยืน และเพื่อเป็นการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่มี คุณภาพ ด้วยกระบวนการเรียนรู้ ที่เป็นการจัดการเรียน การสอนแบบบูรณาการโดยใช้วิธีการ Active Learning โดยให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติจริง และมีการจัดการเรียนการ

สอนแบบโครงการ (Project based Learning) ซึ่งเป็น แนวคิดของการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ผลผลิตที่เกิดขึ้น ตามผลการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ได้แก่ โรงเรียนกลุ่ม ตัวอย่างเกิดเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ (PLC) และชุมชน แห่งการปฏิบัติ (CoP) ด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่ มีความต้องการพิเศษ โดยยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมี ความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เพื่อความเจริญงอกงามของ บุคคลและสังคม โดยถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์ความก้าวหน้า ทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัด สภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้ บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตและยั่งยืน เนื่องจาก การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21ทำให้โรงเรียนเกิดการปรับ โครงสร้างการบริหารองค์กรใหม่ ในการปรับรูปแบบการ บริหารจัดการกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษแบบใหม่ ทำให้ครูโรงเรียนมีการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันมากขึ้น จึงทำให้การประสานความ ร่วมมือของคณะครูเป็นไปอย่างเข้มแข็งมากยิ่งขึ้นทำให้ โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างเกิดเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ (PLC) และชุมชนแห่งการปฏิบัติ (CoP) ด้านการศึกษาพิเศษ และส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และ พัฒนาตนเองตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพอย่าง ต่อเนื่องและยั่งยืน และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด และส่งเสริมให้ครูที่มีทักษะในการจัดการเรียนรู้ มีเจตคติ ต่อวิชาชีพครูที่ดี มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง และครูได้รับการ สนับสนุนการจัดการศึกษาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อย่างต่อเนื่อง โดยส่งเสริมให้ครูได้จัดกิจกรรมการพัฒนา เด็กที่มีความต้องการพิเศษในทุกโรงเรียนได้อย่างยืดหยุ่น (Flexibility) ตามลักษณะของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แต่ละประเภท และทำให้มีความรู้ในเรื่องการคัดกรองเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา รวมถึงการจัดการ เรียนรู้ผ่านแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)

เนื่องจากสมาชิกในชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ต้องมีบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกันซึ่งเป็นหลักการ

พื้นฐานสำคัญ ดังนั้นครูผู้สอนที่เป็นสมาชิกในชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ยิ่งต้องมีบรรทัดฐานค่านิยมและความเชื่อเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน การร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ผลการเรียนรู้ที่ดีที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนนั้นย่อมต้องอาศัยแนวทางและกลยุทธ์ที่หลากหลาย สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้จากความคาดหวังที่อยู่บนฐานความเชื่อที่ว่า นักเรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ ซึ่งเป็นการวางเป้าหมายเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนโดยเป็นการวางเป้าหมายร่วมกับครูที่เป็นสมาชิกในชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพทุกคน การพูดคุยสนทนากันระหว่างสมาชิกในชุมชนการเรียนรู้โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างครูผู้สอน ผู้เชี่ยวชาญนักการศึกษาและผู้บริหารเกี่ยวกับการปฏิบัติงานสอนและการจัดการเรียนรู้ เพื่อสะท้อนผลการปฏิบัติรวมทั้งร่วมกันเสนอแนะแนวทางการปฏิบัติที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ของนักเรียนเกิดได้ดีขึ้น ซึ่งการสะท้อนผลและการชี้แนะ การปฏิบัติจะเป็นเครื่องมือหรือกลไกในการทบทวนประเด็นพื้นฐานสำคัญที่จะก่อให้เกิดผลทางบวกต่อการเรียนรู้ การเรียนการสอนและคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียน ช่วยพัฒนาการจัดการเรียนรู้และส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Hord, Roussin & Sommers. 2010)

ยิ่งกว่านั้นภายหลังการนำแผนการปฏิบัติการที่ได้จากการออกแบบลงสู่การปฏิบัติในพื้นที่ทั้ง 2 ครั้ง จึงทำให้ทีมวิทยากรและบุคลากรและผู้ปกครองของโรงเรียนมีความเป็นกันเองมาก มีการถาม ปรีกษา หาทางออก ร่วมกัน และมีการนำกรณีศึกษาที่เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้ามา ร่วมกัน รวมถึงบางโรงเรียนได้นำผู้ปกครองเข้ามา ร่วมโครงการด้วย ในการประชุมเชิงปฏิบัติการทั้ง 2 ครั้ง บรรยากาศเป็นไปด้วยความราบรื่น และเป็นกัลยาณมิตรมาก มีประเด็นที่ปรึกษากันลึกลงไป ทั้งด้านการบริหารจัดการเรียนรวม การจัดการเรียนการสอนของครู การจัดการพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กในชั้นเรียนรวม รวมถึงมุมมองที่มีต่อการจัดการเรียนรวมในอนาคต นอกจากนี้ เมื่อประมวลข้อมูลที่เป็นความคิดเห็น

ที่ได้จากการประชุมกลุ่มย่อยและการสัมภาษณ์ จะพบว่า ทั้งผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้แนวคิดในการเริ่มต้นงานวิจัยนี้ ผู้เชี่ยวชาญที่ร่วมเป็นวิทยากรและลงพื้นที่ร่วมกัน และบุคลากรและผู้ปกครองของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่างก็มีความเห็นต่อรูปแบบการเรียนรวม CoCoOut21 Model ที่เหมือนกัน กล่าวคือ ต้องการให้มีการจัดการเรียนรวมตามที่งานวิจัยนี้ได้นำเสนอ และลงปฏิบัติจริงในสภาพการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในบริบทจริง ดังนั้นทุกคนจึงมีความเห็นว่า ควรจะมีหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง หรือจะจัดตั้งเป็นหน่วยงานกลางขึ้นมาเพื่อเป็นตัวประสานในการออกหน่วยบริการลงสู่โรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้ครบวงจร ดังคำกล่าวของผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกที่กล่าวว่า

“รูปแบบการจัดการเรียนรวมที่จะเป็นในศตวรรษที่ 21 ก็คือเราจะต้องมีการจัดตั้งศูนย์ที่จะสนับสนุน ศูนย์ตรงตรงเนี่ยจะต้องมีปัจจัยมีความพร้อมทั้งบุคลากร สื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก แล้วเด็กที่มีปัญหาอะไรต่าง ๆ ก็เข้าไปดูแลอะไรอย่างเนี่ย โดยหลาย ๆ บทบาทคือต้องบูรณาการร่วมกันไม่ว่า มหาตไทย สาธารณสุข แรงงานก็มีส่วน พม. (พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ : นักวิจัย) ก็มีส่วนอย่างเนี่ย คือกระทรวงเหล่าเนี่ย ศูนย์นี้จะต้องประสานได้ทั้งหมด”

ผลกระทบจากการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตามแนวทางการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้รูปแบบ CoCoOut21 Model นักวิจัยได้เลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

แต่ด้วยบริบทของจังหวัดเชียงใหม่ที่มีขนาดกว้างใหญ่ จึงทำให้ได้โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีบริบททั้งโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่ตั้งอยู่ในเขตชานเมือง เช่น โรงเรียนวัดเวฬุวัน (สารภีชานาญกุล) ตำบลยางเนิ้ง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่และโรงเรียนบ้านเชียงดาว ตำบลเชียงดาว อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่ตั้งอยู่ในเขตชนบท เช่น โรงเรียนมิตรมวลชน ตำบลปิงโค้ง อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ภายหลังจากการนำแผนการปฏิบัติการที่ได้จากการออกแบบลงสู่การปฏิบัติในพื้นที่ นักวิจัยได้ลงพื้นที่ เพื่อจัดประชุมกลุ่มย่อยและสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งที่วิทยากรและบุคลากรของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง นักวิจัยได้รับข้อมูลสะท้อนกลับ (Reflection) จากบุคคลที่ร่วมประชุมและผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ เมื่อนักวิจัยได้ทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลทำให้พบความแตกต่างของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษระหว่างโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมในชนบทกับโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมชานเมือง พบว่า

โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชานเมืองผู้ปกครองและนักเรียนส่วนใหญ่เป็นผู้ที่อพยพมาจากพื้นที่อื่นเพื่ออพยพมาหางานทำและประกอบอาชีพที่ไม่เป็นหลักแหล่ง ซึ่งผู้ปกครองในพื้นที่ส่วนใหญ่ได้ส่งบุตรหลานเข้ารับการศึกษที่โรงเรียนในตัวเมืองมากกว่าให้เรียนในโรงเรียนในชุมชนของตนเอง ผลที่ตามมาได้แก่ ทำให้มีปฏิสัมพันธ์กับสังคมค่อนข้างน้อย มีปฏิสัมพันธ์และความร่วมมือกับโรงเรียนค่อนข้างน้อย เมื่อมีเหตุความจำเป็นต้องกลับไปรับสวัสดิการจากรัฐตามสิทธิในพื้นที่ตามทะเบียนบ้าน ได้แก่ การส่งต่อเด็กจากโรงพยาบาลในชุมชนไปยังสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ นอกจากนี้เด็กอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีและไม่ถาวรทำให้เด็กมีเพื่อนที่ไม่ถาวร

ขณะเดียวกันโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชนบทผู้ปกครองจะส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในชุมชนของตนเอง เนื่องจากผู้ปกครองเป็นคนในท้องถิ่น

ถึงแม้จะเป็นชนเผ่าชาติพันธุ์ก็ตาม และผู้ปกครองมีอาชีพที่มั่นคงเป็นหลักแหล่งมีการดำรงชีวิตที่ดีกว่า ทำให้บุตรหลานที่เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถมีอาชีพที่มั่นคงได้ในอนาคต ส่งผลให้ครอบครัวมีสังคมญาติมิตรที่ถาวรและครอบครัวมีความสัมพันธ์และความร่วมมือกับโรงเรียนเป็นอย่างดี เนื่องจากผู้ปกครองเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนนี้ และครอบครัวได้รับสวัสดิการจากรัฐตามสิทธิในพื้นที่ นอกจากนี้ เด็กอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีและเด็กมีเพื่อนที่ถาวรที่สามารถใช้ชีวิตร่วมกันได้ในอนาคต

ตารางที่ 2 แสดงความแตกต่างของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษระหว่างโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมในชนบทชานเมือง

โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมในชนบท	โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมชานเมือง
1. ผู้ปกครองเป็นคนในพื้นที่	1. ผู้ปกครองเป็นผู้อพยพมาจากอาศัยอยู่
2. มีสังคมญาติมิตรที่ถาวร	2. มีปฏิสัมพันธ์กับญาติมิตรค่อนข้างน้อย
3. มีความสัมพันธ์กับโรงเรียนเป็นอย่างดี	3. มีปฏิสัมพันธ์กับโรงเรียนค่อนข้างน้อย
4. ได้รับสวัสดิการจากรัฐตามสิทธิในพื้นที่	4. กลับไปรับสวัสดิการจากรัฐตามสิทธิในพื้นที่ตามทะเบียนบ้าน
5. เด็กอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี	5. เด็กอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี
6. เด็กมีเพื่อนที่ถาวร	6. เด็กมีเพื่อนที่ไม่ถาวร
7. เด็กมีอาชีพสืบทอดมาจากครอบครัว	7. เด็กหางานทำเอง

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบในการวิจัยเรื่อง การขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามแนวทางการเรียนรู้อัจฉริยะที่ 21 โดยใช้รูปแบบ

CoCoOut21 Model นักวิจัยขอเสนอแนะแนวทางในการจัดการศึกษารูปแบบเรียนรวมให้ก้าวหน้าและเกิดความยั่งยืนและเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาในบริบทของจังหวัดเชียงใหม่ ในการนำผลการวิจัยไปใช้ในพื้นที่อื่น ๆ ควรคำนึงถึงความแตกต่างในด้านค่านิยม ความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรม และบริบทของพื้นที่

2. องค์กรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนรวมควรมีการประสานความร่วมมือกัน โดยมีสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัด ร่วมกันเป็นผู้ประสานงานในฐานะเลขานุการ คณะอนุกรรมการผู้พิจารณา โดยเชิญองค์กรที่มีในปัจจุบันมาร่วมเป็นเครือข่าย และอาจจะเพิ่มองค์กรที่เกี่ยวข้องอื่น เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประจำจังหวัด และสาธารณสุขจังหวัด มาร่วมเป็นเครือข่ายด้วย เพื่อให้การจัดการศึกษาเรียนรวมที่สามารถประสบความสำเร็จและพัฒนาการจัดการเรียนรวมให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น และนำสู่ระดับนโยบาย เพื่อให้เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ยั่งยืนต่อไป

3. การนำแผนปฏิบัติการไปสู่การปฏิบัติในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม ในขั้นการประสานความร่วมมือ เนื่องจาก มีการเปลี่ยนตัวผู้แทนองค์กรที่เข้าร่วมเป็นเครือข่ายของการวิจัยครั้งนี้ เพราะมีการโอนย้ายตำแหน่งหน้าที่ และมีผู้แทนองค์กรบางองค์กรไม่สามารถเข้าร่วมในบางขั้นตอนของการวิจัย เนื่องจากติดภารกิจตามพันธกิจขององค์กรต้นสังกัด ในส่วนของผู้เข้าร่วมโครงการ มีผู้เข้าร่วมโครงการบางท่านที่ติดภารกิจของต้นสังกัด จึงไม่สามารถเข้าร่วมในบางโครงการ แต่สามารถแก้ไขปัญหาได้โดย การใช้เครือข่ายภายในองค์กร ในการแก้ไขปัญหาด้านผู้แทนเข้าร่วมโครงการและการจัดโครงการ ควรจัดกิจกรรมในช่วงเวลาที่องค์กรเหล่านี้มีภารกิจประจำน้อย คือ ในระยะปิดภาคเรียนก่อนเปิดภาคเรียนที่ 1 ของทุกปี

การศึกษา (มีนาคม – พฤษภาคม) และช่วงไตรมาสแรก ของทุกปีงบประมาณ (ตุลาคม – ธันวาคมของทุกปี) เนื่องจากองค์กรเหล่านี้เป็นองค์กรของภาครัฐทั้งหมด

รวมถึงการประสานงานร่วมกับผู้ปกครอง เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการลงพื้นที่ในช่วงเวลาทำการทางราชการ (วันจันทร์ – วันศุกร์) จึงทำให้ผู้ปกครองบางท่านไม่สามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ ในการแก้ปัญหาควรแจ้งกำหนดวันจัดกิจกรรมให้ชัดเจนล่วงหน้า เพื่อให้ผู้ปกครองจะได้ประสานภารกิจให้เสร็จก่อน หรือแจ้งการลาไว้ก่อนล่วงหน้า

4. การนำรูปแบบการจัดการเรียนรวมที่ได้จากการวิจัยนี้ไปใช้ในการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม ควรมีการเตรียมความพร้อมของโรงเรียนให้ดี ทั้งการเตรียมความพร้อมของผู้บริหาร ครู นักเรียนปกติและผู้ปกครองในด้านการสร้างเจตคติที่มีต่อผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ การประสานความร่วมมือกันของครูในโรงเรียน การจัดการเรียนการสอนที่ควรดำเนินการไปในทิศทางเดียวกันจนเกิดเป็นเอกภาพขึ้นในโรงเรียน และควรมีการจัดเตรียมความพร้อมขององค์กรที่จะให้การสนับสนุนโดยกำหนดบทบาทของแต่ละองค์กรให้ชัดเจน ให้มีการประสานความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนและองค์กรที่ให้การสนับสนุนอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ความต่อเนื่องของโครงการวิจัย ควรมีการขยายผลการวิจัยรูปแบบการเรียนรวม CoCoOut21 Model อย่างต่อเนื่องไปยังพื้นที่อื่น ๆ หรือจังหวัดอื่น ๆ และเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม และโรงเรียนต้นแบบการจัดการเรียนรวม รวมถึงการเลือกกลุ่มเด็กที่มีในโรงเรียนที่หลากหลายมากขึ้น ควรขยายเวลาในการศึกษาค้นคว้า เพื่อดูผลผลิตที่เกิดขึ้น และการจัดทำตัวบ่งชี้หรือตัวชี้วัดพัฒนานักเรียน และครูผู้เข้าร่วมโครงการ การช่วยแก้ปัญหาของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภทที่มีความแตกต่างกัน และครูสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง

2. ควรมีการวิจัยการประสานความร่วมมือกับองค์กรในท้องถิ่น ควรมีการพัฒนาาระบบเชื่อมต่อประสานกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง เช่น การจัดระบบการบริการทางการศึกษา การเชื่อมโยงกับระบบการบริการทางสาธารณสุขและระบบบริการทางสังคม และการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อเพิ่มความรู้ที่ตรงนำไปแนะแนวทางให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนเป้าหมาย และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษครูทุกคนต้องมีส่วนร่วมและต้องดำเนินการตามลักษณะความแตกต่างของเด็กอย่างมีความเข้าใจ รวมถึงการประสานการบริหารงานบุคคลในการจัดอบรมให้ความรู้ด้านการศึกษาพิเศษและกฎหมาย สิทธิ โอกาสหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้แก่ผู้บริหาร ครูและบุคลากรทางการศึกษา

3. ควรมีการวิจัยรูปแบบการจัดการเรียนรวม CoCoOut21Model ที่บุคลากรภายในโรงเรียนควรดำเนินการร่วมกัน โดยมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทักษะที่จำเป็น และการวิเคราะห์ในการแก้ปัญหาร่วมกันเป็นประจำ เพื่อให้เกิดเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ร่วมกันตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และมีการ Coaching ครูในโรงเรียน ควรทำอย่างไรให้บุคลากรในโรงเรียนสามารถเป็น Coach ช่วยเหลือเพื่อนครูได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน จนถึงขั้นที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ และมีการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียน (Outreach Program) ควรเพิ่มความยั่งยืน โดยการมีส่วนร่วมของประชาสังคมในพื้นที่ หรือชุมชนนั้น ๆ รวมถึงการประสานความร่วมมือทุกหน่วยงาน ควรมีผู้ประสานงาน และบุคคลในชุมชน ควรเป็นผู้ประสานงานที่เหมาะสมที่สุด

บรรณานุกรม

- Anchalee Thammavithekhun. (2013). *Technical supervision: mentoring and counseling system*. (Online). Source: <http://panchalee.wordpress.com/2009/07/27/coaching/>. June 4, 2017.
- Hord, S.M., Roussin J, L., & Sommers, W.A. (2010). *Guiding professional learning communities : inspiration, challenge, surprise, and meaning*. Corwin Press.
- Institution of Community Development Organization. (2009). *Human development strategy / community organization / network and development mechanism*. Online. Available : <http://www.codi.or.th/index.php>. June 6, 2016
- Nongluk Wirudchai. (2001). *Summary of research report on collaboration of inclusive education: development of educational model for children with special needs by families and communities*. Bangkok. Prikwuan Graphic Printing Ltd.
- Rawadee Chaichaowaruch. (2015). *Professional learning community : PLC*. Bangkok. The Office of Social Promotion for Learning and Youth Quality.
- Sriruen Kaewkungwan. (2002). *Lifespan human development*. Bangkok: Thammasat University Press.
- Somkate Uttayotha. (2016). The development of inclusive education Model for Children with Special Needs Based on Learning in 21st Century by Using Coaching and Mentoring Method with Collaborative Local Organization that Network in Chiang Mai. *Journal of Educational Research in Education, Faculty of Education Srinakharinwirot University* 12(1): August - December 2017.
- Sucha Junaim. (1999). *Developmental psychology*. Bangkok: Thai Wattana Panich.

Supaporn Chinchai (2008). *Development of the model of inclusive education for children with special needs: case study inclusive school in Chiang Mai*. Dissertation : Doctor of Philosophy Program Applied Behavioral Sciences Bantadit College, Srinakharinwirot University.

Theerapong Kaewhawong. (2003). *Strengthening community : civil society*. Khon Kaen. Klangnanawittaya Printing.

Wijarn Phanich. (2012). *A way to create a learning experience for 21st century disciples*. Bangkok. Sodsree-Saridwong Foundation.